

Flawless

HIBÁTLAN

ELSIE SILVER

Flawless

HIBÁTLAN

ELLENSÉGEKBŐL SZERELMESEK
- KISVÁROSI ROMÁNC

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Elsie Silver: *Flawless – Chestnut Springs Book 1*
Originally self-published in 2022 by Elsie Silver
This edition first published in 2023 by Sourcebooks

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Bartók Flóra

ISBN 978-963-636-290-4

Minden jog fenntartva

© Elsie Silver 2022
Cover design © Sourcebooks 2023
© Hungarian translation Németh Dorottya 2024

Az igazat megvallva, magamnak írtam ezt a könyvet. Annak a lánynak, aki soha nem tudta igazán, mit kezdjen az életével, és annak a nőnek, aki végül kitalálta.

„Néha megragadjuk a pillanatot, és néha a pillanat ragad meg minket.”

GREGG LEVOY

Summer

„Na, van itt neked egy dühös sátánfajzat, Eaton!”
A hatalmas bika hátán ülő jóképű cowboy nevet, majd fogást vált a kötélén. Fekete szeme villog a képernyőn, sisakrácsa között jól látszanak kemény arcvonásai. „Minél jobban ugrálnak, én annál jobban örülök.”

Alig hallom, mit mondanak, mert a tömeg igencsak zajos a hatalmas arénában, és a zene is üvölt a háttérben. De a képernyő alján futó feliratban minden lényeges dolog benne van, amit máskülönben nem tudna az ember.

A karámra támaszkodó fiatalember felnevet, és megcsóválja a fejét. „Biztos az a sok tej, amit megiszol. A világ-hírű Rhett Eaton soha nem törli össze magát.”

A könnyen felismerhető cowboy vigyorog, hófehér fogai kivillannak a fekete sisak rácsai közül, borostyánszínű szeme kacsint. Elbűvölő a mosolya, amit jól ismerek, mert órákon át bámultam ragyogó, nyugodtabb változatát.

„Menj a francba, Theo! Tudod, hogy rohadtul utálok a tejet!”

Theo is vigyorog, majd kis akcentussal folytatja az ugratást:

„Cukin nézel ki azzal a kis bajusszal, amit a szád fölé festettél. Jól áll egy ilyen öreglegénynek is.”

A fiatalabb kacsint, és mindkét férfi felnevet, miközben Rhett módszeresen felfelé csúsztatja a kezét a kötélén.

„Inkább minden istenverte napon dobjon le a bika, mint hogy megigyam azt a szart!”

Csak a nevetésüket hallom, amikor apám megállítja a felvételt a nagy képernyőn. Nyaka és arca vörös az indulattól.

– Oké... – szólalok meg óvatosan, és megpróbálok rájönni, miért kellett emiatt a beszélgetés miatt azon nyomban berendelni a Hamilton Elite két friss alkalmazottját.

– Nem, nem oké. Ez a pasas a profi rodeó arca, aki épp most vesztette el a legnagyobb szponzorait. És ez még nem minden! Lesz rosszabb is! Nézd csak tovább!

Újra megnyomja a lejátszás gombot, szinte rácsap, mint ha a gomb bármiről is tehetne. A képernyőn egy másik jelenet tűnik fel. Rhett kifelé sétál az arénából, egy vászon-táska van a vállára vetve. A parkolóban gyalogol, a sisakja helyett most már cowboykalap van rajta. Egy vékony testalkatú, bő, sötét ruhába öltözött férfi szaporán lépked mögötte, és megpróbál lépést tartani a célpontjával. Őt egy operatőr követi.

Nem hiszem, hogy a paparazzók túl gyakran üldöznének rodeósokat, de Rhett Eaton neve az évek alatt mindenhol ismertté vált. Semmiképp sem nevezhető ugyan a tiszta erkölcs mintaképének, inkább a kemény, vad vidéki macsóság szimbólumának mondanám.

A riporter kicsit előreszőkken, hogy mikrofonját Rhett orra alá dughassa.

„Rhett, hogyan kommentálná az önről keringő videót? Szeretne bocsánatot kérni?”

A cowboy összeszorítja a száját, és a kalapja karimája alá próbálja rejtteni az arcát. Állkapcsán megfeszül egy izom, kidolgozott teste merevvé válik. Minden végtagján látszik a feszültség.

„No comment” – morogja összeszorított fogai közül.

„Ugyan már, mondjon valamit!”

A vékony alak kinyújtja a karját, és Rhett arcához nyomja a mikrofont. Erőszakoskodik, bár a férfi közölte, hogy nem akar beszélni.

„A rajongói megérdemelnek némi magyarázatot” – mondja a riporter tovább erősködve.

„Nem, nem így van” – morogja Rhett, és megpróbál eltávolodni a riportertől.

Miért gondolják ezek az emberek, hogy jár nekik a válasz, amikor lecsapnak valakire, aki amúgy a saját dolgával van éppen elfoglalva?

„Mit szólna egy bocsánatkéréshez?” – kérdezi a pasas. És Rhett ekkor bevág neki egyet.

Az egész villámgyorsan történik, pislogva próbálom követni a remegő, forgó kameraképet.

A franca!

Másodpercek múlva azt látom, hogy a nyomulós paparazzo a földön fekszik, és az arcát fogja. Rhett szó nélkül, kezét rázogatva megy tovább.

A képernyőn egy hírolvasó tűnik fel, de mielőtt megtudnánk, mi a helyzet, apám kikapcsolja a tévét, és mérgeesen felsóhajt:

– Utálom ezeket a hülye cowboyokat! Képtelenség kor-
dában tartani őket! Nem akarok vele foglalkozni. Úgyhogy
mindkettőtök szerencséjére a pozíció felszabadult.

Szinte fortyog a dühtől, de én nyugodtan hátradőlök.
Apám hamar elveszíti a türelmét, ugyanakkor jellem-
zően gyorsan túljut a dolgokon. Mostanra elég immunis
vagyok a hangulatváltozásaival szemben. Ha valaki nem
tud ellenállni Kip Hamiltonnak, nem marad meg sokáig
a Hamilton Elite-ben.

Szerencsém van, hogy egész életemben mást se tet-
tem, mint megpróbáltam együtt élni ezzel, szóval ma
már nem izgat. Úgy gondolok rá, mint a vonzereje részére,
és nem veszem magamra. Nem rám dühös. Egyszerűen
csak dühös.

– Hülyére melóztam magam, hogy ennek a falusi
bunkónak szponzorokat szerezzek, olyanokat, akikről ál-
modni se mert volna! Erre most, hogy a karrierje vége felé
jár, elcseszi az egészet!

Apám a képernyő előtt hadonászik.

– Van fogalmad, mennyit keresnek ezek a fickók az-
zal, hogy képesek felmászni egy dühös, egytonnás bikára,
Summer?

– Nem, nincs.

Az az érzésem, hogy mindjárt megtudom. Farkaszemet
nézek vele. Apámnak ugyanolyan fekete a szeme, mint
nekem. A mellettem ülő másik gyakornok, Geoff, össze-
húzza magát.

– Több millió dollárt, ha olyan jók, mint ez a kretén!

Soha nem gondoltam volna, hogy ez ilyen nagy üzlet, de a jogi egyetemen erről nem tanultunk. Mindent tudok Rhett Eatonról, a rodeó szívdöglesztő sztárjáról, a tini-lányok szíve csücskéről, de szinte semmit a sportról vagy az üzleti részről. Magamban csendben elmosolyodom, amikor eszembe jut, hogyan feküdtem úgy jó tíz éve én magam is az ágyamon a fényképét nézegetve.

Rhett egy kerítésre lép fel, és félig hátrafordulva néz a kamerába. Mögötte pusztaság, a lenyugvó nap meleg fénye világítja meg a jelenetet. Csábos mosoly játszik az ajkán, amit a viseltes cowboykalap részben eltakar, és a legjobb rész..., a legjobb részeket a Wrangler farmer takarja el.

Szóval, ja, nem sokat tudok a rodeóról. De azt tudom, hogy nagyon sok időt töltöttem annak a fényképnek a nézegetésével. És nem csak a fickó volt fontos. A táj, a fény is. Valahogy beszippantott az egész. Ott akartam lenni, és megnézni a naplementét.

– George, tudod, mennyit ért a tejipar szponzorálása, amit ez a hülye épp most húzott le a vécén? Nem beszélve az összes többi támogatóról, akiknek fényesre nyalhatom a seggét ezek után?

Esküszöm az élő istenre, majdnem felhorkanok. *George?* Ismerem apámat, pontosan tudja, hogy nem így hívják Geofft, de ezzel teszneli, van-e bátorsága szólni. Azt kell mondjam, nem mindig könnyű sikeres sportolókkal és celebekkel dolgozni. Érzem, hogy a mellettem ülő fickó kínban van.

– Hát...

Átlapozza az előtte heverő mappát, miközben én kinézek a hatalmas üvegablakokon. Csodálatos kilátás nyílik innen az albertai prérire. Ennek az épületnek a harmincadik emeletéről Calgary látványa is lélegzetelállító. A Sziklás-hegység hófödte, távoli csúcsai olyanok, mint egy festmény – nem lehet megunni a látványt.

– A válasz tízmillió, Greg.

Beharapom a számat, hogy ne nevessek fel. Kedvelem Geofft, apám pedig most totális seggfej, de miután éveket töltöttem hasonló helyzetekben, mulatságos azt látni, hogy valaki más szerencsétlenkedik, nem én.

Bezzeg a nővérem, Winter soha nem kapott ilyen leoltásokat. Neki egész más a kapcsolata apánkkal, mint nekem. Velem játszik, és csípőből tüzel, vele mindig profi. Azt hiszem, Winter ezt jobban is szereti.

Geoff halványan elmosolyodik, és rám néz.

Gyakran látom az emberek arcán ezt az arckifejezést. Azt sugallja: biztos klassz lehet a főnök lányának lenni. Meg azt: és te hogy birkózol meg ezzel a családban? De már hozzászóltam az efféle csapásokhoz. Vastagabb a bőröm. Sokszor beveszem a leszárom tablettát. Tudom, hogy Kip Hamilton tizenöt perc múlva viccelődni és mosolyogni fog, és felveszi azt a tökéletes álarcot, amit a kliensei előtt használ. Minden visszazökken a rendes kerékvágásba.

Bár egy kicsit sunyi, de nagy mester az öreg. De szerintem ez együtt jár a legjobb tehetségkutató ügynökök munkájával.

Ha őszinte akarok lenni, még mindig nem vagyok benne biztos, tényleg itt kell-e dolgoznom. Nem igazán

tudom, hogy ezt akarom-e csinálni. De mindig úgy tűnt, ez a helyes választás. Nagyon sokat köszönhetek apámnak.

– Szóval, az a kérdés, gyerekek, hogy lehetne helyrehozni a dolgokat? A Dairy King tejgyár szponzori szerződése egy hajszálon függ. Vagyis egy idióta profi rodeós tönkretette az egészet. A farmerek? A tejtermelők? Úgy látszik, mintha nem számítana, de az emberek beszélni fognak. Alaposan vizsgálgatni fogják, és nem hiszem, hogy tetszik majd nekik, amit látnak. El se tudjátok képzelni, mennyit árthat ez annak a hülyének. És ami neki árt, az nekem is árt, mert mindannyian ebből szerezzük a pénzt.

– És hogy került ki az első felvétel? – kérdezem, és próbálom az agyamat a feladatra állítani.

– Az egyik helyi tévéállomás kamerája maradt bekapcsolva – feleli apám, és végigsimítja frissen borotvált állát. – Felvették az egész hülyeséget, feliratokat tettek rá, és leadták az esti híradóban.

– Oké, akkor bocsánatot kell kérnie – veti fel Geoff. Apám vág egy grimaszt.

– Ennél sokkal többet is kell tennie! Egy tökéletes tervre van szüksége, ami a szezon hátralévő részében működik. A vegasi világbajnokságig még van pár hónap. Addig egy kicsit fel kell turbóznunk annak a cowboynak az ázsióját. Különben a többi szponzor is eltűnik, mint sűrke számár a ködben.

Tollammal a számát ütögetve próbálok kitalálni valamit, ami segíthetne a megoldásban. Természetesen szinte

semmi tapasztalatom nincs, úgyhogy inkább kérdéseket teszek fel.

– Szóval akkor egy kedves, vidéki fiúnak kell látszania a szomszédból?

Apám hangosan felnevet, előrehajol, és rátámaszkodik a tárgyalóterem asztalára. Geoff összerezzen, én pedig vágok egy grimaszt. *Gyáva nyúl.*

– Pontosan erről van szó! Rhett Eaton nem egy kedves, vidéki fiú. Ő egy öntelt, beképzelt cowboy, aki nagyokat bulizik, és minden hétvégén több tucat nő veti rá magát. Őt ez nem zavarja. Korábban nem volt vele gond, de most ízekre fogják szedni. Mint a keselyűk a dögöt.

Összehúrom a szemöldökömet, és hátradőlök. Rhett felnőtt ember, és ha elmagyarázzák neki, mi forog kockán, biztosan visszafogja magát. Végül is azért fizeti a céget, hogy ilyesmivel foglalkozzon.

– Szóval nem tud pár hónapig rendesen viselkedni?

Apám felnevet, és lehajtja a fejét.

– Summer, az ő fogalmai szerinti jó viselkedés nem lesz elég.

– Úgy beszélsz, mintha valamilyen vadállatról lenne szó, Kip. – Nehezen tanultam meg, hogy a munkahelyen ne apának szólítsam. – Mi kell neki? Bébiszitter?

Pár másodpercig teljes csend van a helyiségben, apám az asztallapot bámulja. Végül lassan dobolni kezd a lakkozott felületen. Akkor csinálja ezt, amikor valamin nagyon gondolkodik. Aztán fekete szemét rám emeli, és arcán ravasz vigyor árad szét.

– Igen, Summer, pontosan erre van szüksége. És már tudom is, ki a legmegfelelőbb ember.

Abból, ahogy rám néz, tudom, hogy Rhett Eaton új bébiszittere – én leszek.

Rhett

Kip: VEDD MÁR FEL A TELEFONODAT, TE SZÍVDÖGLESZTŐ ANYASZOMORÍTÓ!

Rhett: SZERINTE SZÍVDÖGLESZTŐ VAGYOK?

Kip: SZERINTEM, HA CSAK ENNYIT FOGSZ FEL AZ SMS-EMBŐL, AKKOR INKÁBB HÜLYE VAGY!

Rhett: DE SZÍVDÖGLESZTŐ HÜLYE?

Kip: VEDD FEL AZT A ROHADT TELEFONT!

Kip: VAGY LEGYÉL ITT DÉLUTÁN KETTŐKOR, HOGY SZEMÉLYESEN VERJEM KI BELŐLED A SZUSZT!

A gép földet ér a calgaryi repülőtéren, én pedig megkönnyebbülök, hogy újra otthon vagyok.

Különösen az utóbbi pár elcseszett nap után.

Az a fickó, akinek bevágtam egyet, nem emel vádat ellenem, gondolom, Kip, az ügynököm biztos felajánlott neki egy rakás pénzt. Nem érdekes. Ha valaki tehet valamit ebben az ügyben, az Kip.

Folyton hívogat, ami annak a jele, hogy feldühödött, különben inkább sms-ezni szoktunk. Amikor újra bekap-

csolom a telefonomat, megint felvillan a neve a képernyőn. Nem vagyok meglepve.

Azért nem veszem fel, mert nincs kedvem végighallgatni az üvöltözését. El akarok bújni. Csöndet akarok. Madarakat. Egy forró fürdőt. Fejfájás-csillapítót. És egy kis kézimunkát, hogy csökkentsem a feszültséget.

De nem muszáj ebben a sorrendben.

Erre van szükségem, hogy visszazökkenjek a rendes kerékvágásba. Pár nap csöndben otthon, amíg elül az egész. Minél öregebb leszek, annál hosszabbnak tűnik a szezon, és harminckét évesen valahogy nagyon öregnek érzem magam.

Mindenem fáj, az agyam kisült. Vágyom a családi farm nyugalmaára. A tesóim tuti szétszívatnak majd, és apám újra előáll azzal, hogy mikor tervezem a visszavonulást, de a család erről szól. Ez jelenti azt, hogy otthon vagyok.

Azt hiszem, van abban valami, hogy mi, fiúk, időnként hazajövünk. Függenk egymástól, de a hógunk például nem. Ő felmérte, mit jelentene egy csomó felnőtt pasival együtt élni a farmon, és elhúzott a vérbe.

Jut eszembe, el ne felejtsem felhívni Violetet. Kíváncsi vagyok, hogy van.

Nekitámasztom a fejemet a támlának, miközben a gép lassan végiggördül a kifutópályán. „Üdvözöljük Önöket a gyönyörű Calgaryban!” A repülő betölti az utaskísérő hangja, az emberek kikapcsolják a biztonsági övüket, persze, még nem kéne.

Én is így teszek. Nagyon szeretnék már felállni ebből a kis ülésből, hogy kinyújtóztathassam a tagjaimat.

„Ha Calgary az otthonuk, üdv újra itthon!”

Az ember azt hinné, hogy mivel több mint tíz éve benne vagyok ebben a bizniszben, már ügyesebben foglalom szállodai szobát és járatot. Ehelyett mindig az utolsó pillanatban intézek mindent, de nekem jó így. Még akkor is, ha néha elfog a klausztofóbia.

Amikor a mellettem ülő kikászálódik a helyéről, megkönnyebbülve sóhajtok. De még nem engedhetek a rám törő iszonyatos fáradtságnak. Még fel kell vennem a kocsimat, és egyórányi vezetés vár rám Chestnut Springsig.

„Ne felejtsek el, hogy a terminálban tilos a dohányzás...”

De mindezek előtt még találkoznom kell a pitbullal, vagyis az ügynökömmel. Már tegnap este óta arról ugat, miért nem veszem fel a telefonomat.

Most már muszáj meghallgatnom a mondandóját arról, hogyan viselkedtem.

Magamban felnyögök, és leveszem a vászontáskát a poggyásztartóból.

Kip Hamiltonnak tartozom köszönettel a jelenlegi anyagi helyzetemért. Az igazat megvallva, nagyon kedvelem. Tíz éve van mellettem, és majdnem barátomnak tartom. Gyakran elálmodozom arról, hogy bevágok egyet abba a mindig frissen borotvált pofájába. Ilyen ez a dolog.

Ari Gold öregebb, kedélyesebb változatára emlékeztet az *Törtetők* című sorozatból, amit nagyon szeretek.

„Köszönjük, hogy az Air Arcadiát választotta, várjuk vissza a fedélzeten!”

A hosszú sor végre elindul a kijárat felé, és amikor ki lépek az ülések közötti folyosóra, valaki határozottan megböki a mellkasomat.

– Szégyellheti magát! Így megsérteni a gyökereit! És mindannyiunkat, akik keményen dolgozunk, hogy ételt tudjunk tenni a többi kanadai asztalára! Így megtámadni egy másik embert! Hogy merészelte?

Éz az országrész büszke arra, hogy gazdálkodásból él. Calgaryban van a világ egyik legnagyobb rodeója. Vanak, akik a várost Cowtownnak nevezik, olyan szorosan kapcsolódik a gazdálkodó, farmon élő közösség a nagyvároshoz.

Magam is egy olyan farmon nőttem fel, ahol rengeteg szarvasmarha volt. Én csak tudom. De azt nem fogtam fel, hogy ha valaki nem szereti a tejet, az felér egy bűncselekménnyel.

De azért komolyan bólíntok.

– Nem állt szándékomban megsérteni senkit, asszonyom. Mindketten tudjuk, hogy a gazdálkodó közösség adja gyönyörű vidékünk gerincét.

Nem veszi le rólam a szemét, csak kihúzza magát, és vág egy fintort.

– Jól teszi, ha ezt észben tartja, Rhett Eaton!

Kényszeredetten elmosolyodom.

– Természetesen – felelem, és leszegett fejjel átsietek a terminálon. Remélem, nem futok bele több megsértett rajongóba.

Az eseten gondolkodom, miközben megszerzem a csomagomat, és kijutok a kocsimhoz. Nincs rossz érzésem

a megütött pasas miatt – megérdemelte –, de egy kicsit lelkiismeret-furdalásom van a keményen dolgozó rajongóimmal szemben. Erre nem gondoltam. Az elmúlt néhány napot azzal töltöttem, hogy felháborodva olvastam a teживási szokásaimról vagy inkább nem ivási szokásaimról szóló híreket.

Amikor a fedett parkolóban meglátom a leharcolt kocsit, megkönnyebbülve sóhajtok fel. Praktikus jármű az enyém? Talán nem. De anyám adta apámnak ajándékba, és ezért nagyon szeretem. Még akkor is, ha itt-ott rozsdás, és többféle szürke festékkel van lefestve.

Nagy terveim vannak vele kapcsolatban. Ezzel jutalmazom majd meg magam. Kékre akarom festeni.

Nem emlékszem anyámra, de a képeken acélkék a szeme, és épp ezt a színt akarom én is. Gesztus annak a nőnek, akit soha nem ismertem meg igazán.

De először időt kell rá találni.

Táskával a kezemben beugrom a kocsiba. Amikor elhelyezem fáradt testemet a kormány mögött, a repedezett, barna bőrrülés nyikorog alattam. Kihajtok a főútra, és a tragacs életre kell, csak egy kis fekete füstöt pöfékel ki magából. A városközpont felé tartok. Szemem az úton, de a gondolataim egészen máshol járnak.

Amikor csörög a telefonom, gyorsan rápillantok. A húgom neve villan fel a képernyőn. Elmosolyodom. Violet mindig megmosolyogtat, még akkor is, ha minden szarul alakul körülöttem. Már azelőtt hív, hogy nekem egyáltalán esélyem lenne keresni őt.

Megállok egy piros lámpánál. Megnyomom a gombot, és kihangosítom a telefont. Ebben a kocsiban természetesen nincs Bluetooth.

– Szia, Vi! – üvöltöm, hogy a hangom elérje a mellettem lévő ülésre tett telefon mikrofonját.

– Szia!

A hangjából hallom, hogy aggódik.

– Hogy vagy?

– Jól, azt hiszem. Épp Kip irodájába megyek, hogy megtudjam, mekkora kárt okoztam.

– Ja. Készülj fel. Nagyon pipa – motyogja.

– Honnan tudod?

– Én vagyok megadva vészhelyzet esetére. Majd felrobant a telefonom, annyiszor keresett, miután te nem vetted fel – mondja nevetve. – Már nem is lakom ott. Frissítened kéne az adataidat.

Vigyorogva fordulok rá a pályára.

– Igen, de te vagy az egyetlen, aki egyetlen azzal, amit csinállok, és nem áll elém arról papolva, hogy hagyjam abba, amint valamit rosszul alakul. Alapvetően csak te jöhetsz szóba.

– Szóval, ott kell majd hagynom a férjemet és a gyerekeimet, hogy felszálljak egy gépre, és melletted üldögéljek a kórházban?

Ez elgondolkodtat. Valahányszor megsérültem még kamaszkoromban vagy fiatal felnőttként, mindig Violet volt az, aki gondoskodott rólam.

– Olyan jó vagy ebben! De jogos. Szerintem Cole megöli, ha elrángatlak mellőle.

Csak viccelek. Kedvelem a húgom férjét, ami elég furcsa, mert sose gondoltam volna, hogy talál valakit, aki elég jó lesz neki. De Cole ilyen ember. Ő is katona volt korábban, és egy kicsit ijesztő fickó. Nem akarnám felidegesíteni.

A húgom csak nevetgél. Még mindig bele van zúgva a pasasba, és én nagyon örülök a boldogságának.

– Minden rendben lesz vele. De ha kell egy testőr, elküldhetem hozzád!

– És otthon hagyná a csajokat? Na, arról szó se lehet nála!

Violet most már nem nevet. Komoly hangon folytatja:

– Ugye tudod, hogy ha szükségem van rá, ott leszek? Tudom, hogy a többiek nem értik meg. De én igen. Ha szükségem van rá, oda tudok menni.

Ez a lényeg a húgomnál. Hogy megért. Mert maga is bevállalós. Ő nem ítéli el a munkámat, ahogy a család többi tagja. De most már megvan a saját élete, nem kell, hogy tyúkanyóskodjon körülöttem. Ott vannak a saját kicsibéi.

– Jól vagyok, Vi. De gyertek el egyszer családostul, oké? A szezon végén például? Majd odavonszolom magam hozzátok. Lovagolhatunk egy kicsit. Úgyis legyőzlek!

Próbálok viccelődni, de nem vagyok benne biztos, hogy a hangom elég meggyőző.

– Ja, oké – feleli, de esküdni mernék, hogy a szája szélet harapdálja. Mindig ezt csinálja, ha nem tudja, mondjon-e valamit, vagy sem. – Majd hagyom, hogy nyerj, mert annyira sajnállak.

– Hé, a nyeres az nyeres! – jelentem ki nevetve, hogy egy kicsit könnyedebb hangulatban búcsúzzunk el.

Ő csak ennyit mond:

– Szeretlek, Rhett! Vigyázz magadra. Vagy inkább légy önmagad! Nagyon szeretetre méltó tudsz lenni, ha az maradsz, aki igazából vagy.

Erre mindig figyelmeztet. Legyek Rhett Eaton, a kisvárosi fiú. Nem Rhett Eaton, a menő, szexi rodeós.

Ilyenkor általában grimaszolok egyet, de valahol nagyon is tudom, hogy ez jó tanács. Az egyik tényleg én vagyok, a másik a show-biznisznek szól.

A baj csak az, hogy már nem sok ember tudja, milyen vagyok valójában.

– Én is szeretlek, hugi! – mondom, és leteszem a telefont. Sokféle gondolat cikázik a fejemben, miközben a város felé hajtok.

Amikor odaérek a Hamilton Elite-hez, és megcsípek egy utcai parkolóhelyet, rájövök, hogy annyira elkalandoztak a gondolataim, hogy alig emlékszem az útra. Hátrahajtom a fejemet, és megtámasztom a fejtámlán. Megint. Veszek egy nagy levegőt. Nehéz megmondani, mekkora bajban vagyok, de abból, amit az a nő a repülőn csinált nyilvánosan, szerintem magamra maradok, és bőven kapok majd a pofámra.

Ismerem az itt élő embereket. Sokat dolgoznak. Büszkéek. És dühöseek amiatt, hogy úgy érzik, más emberek nem látják a küzdelmeiket.

És lehet, hogy igazuk is van. Talán egy átlagos kanadai nem érti igazán azt a rengeteg fáradságot, ami a farmerek

munkáját jellemzi. Hogy mindennap megtöltsék a boltjaink polcait.

És én? Én igen.

Csak egyszerűen utálok a tejet. Az egész olyan bizarr, hogy szinte már nevetséges.

Belépek a pazar épületbe. Minden csillog-villog. A padló. Az ablakok. A krómozott felületek a liftben. Szeretnék mindent összefogdosni, csak hogy ne legyen már annyira makulátlan az egész.

A biztonsági őr biccent, majd beszálok a liftbe egy csomó jól öltözött ember közé. Amikor az egyik nő alig leppezett rosszallással végigmér, összeszorított szájjal próbálok nem vigyorogni.

Kopott cowboycsizma. Nem lepne meg, ha lenne még egy kis tehénszar a talpán. Tökéletesen betört farmer és egy barna, bélelt dzseki. A hajam hosszú, pont olyan, ahogy szeretem.

Vad és megzabolázhatatlan. Mint én magam.

De a nőnek nyilván nincs ínyére. Az arcára kiül az undor.

– Üdv, asszonyom! – köszönök neki, és kacsintok. Az albertai srácok nem beszélnek orrhangon, de ha az ember a rodeókon olyanok között tölti az életét, akik igen, akkor elég könnyű utánózni őket. Bárcsak cowboykalap is lenne rajtam, hogy teljes legyen a kép!

A nő fintorog, majd rácsap a gombra. Amikor újra kinyílnak az ajtók, kiviharzik a liftből, és hátra se néz.

A Hamilton Elite emeletére érve még mindig mosolygok magamban. Tekintve, hogy a recepció s szemem felragyog,

amikor belépek, úgy gondolom, ő például nem osztja a liftbeli asszonyosság véleményét rólam.

Az igazság az, hogy a legtöbb nő így van ezzel. A városi fruskák, a falusi lányok és a rodeós csajok is. Mindig mindenkinek adtam esélyt. Szeretem a nőket. A kapcsolatokat már nem annyira.

Vadhajtás – így nevezett nemrég az egyik nő, miután egy egész napot eltöltöttünk az egyik hotelszobában. A győzelmemet ünnepeltünk. Először jó mókának tűnt, de a végére csak nagy ürességet éreztem.

– Rhett!

Kip hangja harsan fel a folyosón, még mielőtt beszédbe elegyedhetnék a recepcióslánnyal.

Lelohad a hangulat.

– Kösz, hogy rögtön idejöttél.

Odasétál hozzám, és messziről nyújtja a kezét. A kézfogása olyan erős, hogy majdnem fáj. Az ő rendszerében ez a módja annak, hogy máris rám zúdítsa az agresszióját azért, hogy ilyen bajba sodortam magam. Arcán erőltetett mosolyt látok, ez is az igazamat bizonyítja. Az ügynökség tulajdonosa nem szokta a recepción fogadni az ügyfeleket, ami szintén azt mutatja, hogy elég rosszul áll a szénám.

– Semmi gond, Kip. Azért fizetek ennyi pénzt, hogy ugráltass, nem igaz?

Mindketten nevetünk, de mindketten tudjuk, mi az üzenet: én fizetek neki, nem pedig fordítva.

Hátba vereget, amitől összekoccannak a fogaim. Hatalmas termetű ember.

– Gyere velem! Beszéljünk a tárgyalóban. Gratulálok a hétvégi győzelmedhez! Ebben az évben elég jó a sorozatod.

Nem érdemlem meg, hogy ennyi idősen is ilyen sok versenyt nyerjek. A karrieremnek már lefelé kellene ívelnie, de megfogtam az isten lábát. A „háromszoros világbajnok” jobban hangzik, mint a „kétszeres világbajnok”. És három arany övcsat is jobban néz ki a polcon, mint kettő.

– Van, hogy jó a csillagok állása – felelem vigyorogva, miközben bekísér a tárgyalóba. A hosszú asztal körül unalmas, fekete irodai székek sorakoznak, egyiken egy szintén unalmas külsejű férfi ül. Rövid, barna haj, barna szem. Szürke öltöny. Unott arckifejezés. Manikűrözött körmök. Puha kezek. Városi ficsúr.

Egy nő ül mellette, akit aligha lehetne unalmasnak nevezni. Hosszú, barna, vagy inkább mahagóni csillogású haj, főleg, amikor a nap rásüt. Szoros konty a feje búbján. Finom babaarcához képest túl hangsúlyos a fekete keretes szemüveg, de telt, meleg tónusú, sötét rózsaszínre festett ajka valahogy kiegyenlíti a látványt.

A törtfehér ruha elől gombos, nyakvonalát csipke szegélyezi. Mintha aprócska, gúnyos mosolyt vélnék felfedezni a szája sarkában, de karját védekezően összefonja a mellkasán. Csillogó, csokoládébarna szeme nem árulkodik érzelmekről, miközben szemüvege fölött kikandikálva te-tőtől talpig végigmér.

Tapasztaltabb vagyok annál, hogy külső alapján ítélek. De miközben a nőt méregetem, a *feszült* szó jut eszembe.

– Foglalj helyet, Rhett!

Kip a nővel szemközti helyre mutat, és maga is belecsusszan a mellettem lévő székbe. Azután az állát kezdi simogatni.

Leroskadok a székre, és eltolom magam az asztaltól. Keresztbe teszem a lábamat.

– Jól van, halljuk a letolást, aztán hadd menjek haza, Kip! Fáradt vagyok.

Az ügynököm összehúzza a szemöldökét, és hosszasan néz rám.

– Nincs szükség rá, hogy letoljalak. Hivatalosan is elvesztetted a Dairy King szponzorálását, és szerintem ez bőven elég.

Hátradőlök, és érzem, hogy vörösödik a nyakam. Mint amikor gyerekkoromban bajba kerültem. Amikor nem mentem haza időben. Amikor leugrottam a hídról a nagyobb gyerekekkel, pedig nem lett volna szabad. Engedély nélkül kóricáltam Jansenék farmján. Mindig akadt valami. Olyan szinte sose volt, hogy ne lettem volna valamilyen bajban. De ez most más. Ez nem gyerekes csínytevés. Ez a megélhetésem.

– Ugye, viccelsz?

– Ilyesmivel nem viccelnék, Rhett – feleli Kip összeszorított állkapoccsal, majd vállat von. A tekintetéből azt olvasom ki: nem mérges vagyok, hanem csalódott. Utálom ezt. Szívem mélyéből gyűlölöm. Utálom, ha cserben hagyok másokat. Ha mérgesek, az azt jelenti, hogy törődnek veled. A javadat akarják. Tudják, hogy többre, jobbra is képes vagy. Amikor ilyen közömbösek, mint Kip,

akkor szinte olyan, mintha számítottak volna arra, hogy elrontod.

Ezért mondom mindig, hogy nem érdekel, mit gondolkodnak rólam az emberek. Akkor nincs fölöttem hatalmuk, és nem okozhatnak ilyen érzéseket – egyértelmű, hogy most más a helyzet.

Kihúszom magam, és a másik két alakra nézek. A pasasban van annyi jóérzés, hogy az előtte heverő papírokba mélyedjen.

De a nő farkasszemet néz velem. Ugyanaz a rendíthetetlen kifejezés van az arcán, mint amikor beléptem. Valahonnan pontosan tudom, hogy ítélkezik fölöttem.

Végigsimítom az arcomat, és krákolok.

– És hogy szerezzük vissza őket?

Kip előrehajol, nagyot sóhajt, ujjaival a szék karfáján dobol.

– Nem vagyok biztos benne, hogy sikerül. Ami azt illeti, szerintem inkább a kárelhárításra kell koncentrálnunk. És reménykedjünk, hogy a többi szponzor nem dobja be a törölközőt. A Wrangler, az Ariat. Ezek a cégek ismerik a klienseiket. Pontosán azokból élnek, akiket felbosszantottál. Nem beszélve arról, hogy felvétel közben megütöttél egy riportert. Ez minden PR-os rémálma.

Hátrahajtott fejjel a mennyezetet bámulom, és nagyokat nyelek.

– Ki hitte volna, hogy bűncselekménynek számít, ha az ember nem szereti a tejet? Az a fickó pedig megérdemelte, hogy valaki megigazítsa az állkapcsát.

A szemben ülő nő cinikusan felsóhajt, én pedig újra ránézek. Ezúttal sem kapja el a tekintetét. Mi a francot bámul ez rajtam?

Gúnyosan mosolyog. Mintha az, hogy egy több millió dolláros szponzori szerződést elvesztettem, olyan vicces lenne. Kimerültem. Fáj mindenem. A türelmem a végét járja. De úriember vagyok, ezért nyelvemet finoman végighúzom a fogsoromon, és újra Kipre figyelek.

– Ha nem lett volna bekapcsolva a kamera, nem lett volna baj velem. De ne adj isten, hogy bárki meghallja, hogyan beszéltem velem! Kidolgoztam a belemet, hogy rávegyem, ne tegyen feljelentést.

Vágok egy grimaszt. Szinte biztos vagyok benne, hogy a „kidolgoztam a belemet” annyit jelent, hogy a nehezen megkeresett pénze egy részét arra költötte, hogy elhallgattassa a pasast.

– És miért volt bekapcsolva a kamera? Szándékosan hagyták forogni?

Az öregember felsóhajt, és megcsóválja a fejét.

– Már nem számít, nem igaz? A dolog megtörtént, a kár jelentős.

– Bassza meg! – csattanok fel, és egy pillanatra lehunyom a szememet. Megmozgatom a törzsemet, és most érzem csak, mennyire fáj a jobb vállam. Az utolsó akcióim utáni földet érés nem volt éppen ideális. Mint egy kezdő.

– Szóval, van egy tervem.

Résnyire kinyitom a szememet, és gyors mozdulattal Kipre nézek.

– Máris utálom!

Felnevet. És mosolyog. Mert az a szemétláda tudja, hogy a markában vagyok. Mindketten tudjuk, hogy a napjaim meg vannak számlálva. Elköttem egy hibát: elmondtam neki, hogy a családomnak pénzre van szüksége ahhoz, hogy hosszú távon fenntarthassa a farmot. Én elveszek annyit, amennyi nekem kell ahhoz, hogy kényelmesen éljek valahol a birtokon, és dolgozhassak a bátyámmal, Cade-del, hogy a Wishing Well Ranch továbbra is működjön.

Az ember ezt megteszi a családjáért. Kerüljön, amibe kerül.

– Szuper. Mindketten tudjuk, hogy akkor is megcsinálad.

Ránézek. A szemét kurafi!

Aztán a nőre mutat.

– Ő Summer. Most már a csapat tagja. Gyakornokként dolgozik nálunk. Ő lesz az új árnyékod.

Felhúszom a szemöldökömet. Mert ez a terv máris bűzlik.

– Részletezd.

– A következő két hónapban, vagyis a Las Vegas-i világbajnokság végéig az asszisztensként fog dolgozni. A médiakapcsolatokért lesz felelős. Olyan valaki, aki érti a nyilvánosság működését, és segít az imázsod javításában. Ti ketten megbeszélitek, hogy mi legyen a terv. Utána velem is megbeszéli a dolgot, hogy ne fojtsalak meg, ha megint kolosszális baromként akarsz viselkedni. Biztos vagyok benne, hogy más szervezési feladatokra is nyitott

lesz. A legfontosabb kötelessége viszont, hogy ott legyen melletted, és megakadályozza, hogy bajba kerülj.

– Most már *biztos*, hogy viccelsz, mert az nem létezik, hogy egy magam korabeli férfi mellé bébiszittert akarsz szerződtetni. Ez egyszerűen baromira sértő, Kip!

Szeretném, ha felnevetne, és azt mondaná, hogy ezt találta viccesnek az adott helyzetben.

De nem nevet. Szótlanul néz rám, ahogy a nő is, és időt hagy az agyamnak arra, hogy felfogjam, milyen döntést hozott rólam.

– Menj már a francba!

Hitetlenkedve felnevetek, kihúzom magam a székből, és körülnézek, hátha akad valami a helyiségben, ami bizonyítaná, hogy mégiscsak valami pompás, de röhejes viccről van szó. Ilyesmit a tesóim csinálnának velem, az tuti.

De továbbra is hallgat mindenki.

Ez nem átverés, és nem vicc. Ez egy rohadt rémálom.

– Köszönöm, nem. Azt a fickót választom – jelentem ki, és a másik pasasra mutatok. Arra, aki még arra is képtelen, hogy a szemembe nézzen. Tökéletes lesz, mintha nem is létezne. Nem olyan, mint az a kemény csaj, aki úgy bámul, mintha valami idióta lennék.

Kip összeilleszti az ujjait, és keresztbe teszi a lábát.

– Nem.

– Nem?

Nem akarom elhinni, amit hallok.

– Én fizetek neked, nem te nekem!

– Akkor találj valaki mást, aki jobban ellapátolja ezt a szart, mint én. Végül is csak a családi farm sorsa a tét.

Forróság árad szét a mellkasomban. Életemben először nem jönnek a szavak. Abszolút nem. Annyira összeszorítom a két fogsoromat, hogy pattog az állkapcsom.

Tej. A rohadt *tej* miatt kerülök padlóra.

Az asztal túloldaláról fehér lap csúszik eléem. Lakkozott körmök kocogtatják meg kétszer. Finomkodás.

– Írja ide a címét, legyen szíves.

– A címemet? – kérdezek vissza, és farkasszemet nézek vele.

– Igen. Ahol lakik.

Esküszöm, hogy rángatózik az arca. Ez az egész rohadatul durva.

Kiphez fordulok.

– Miért kell megadnom ennek a lánynak a címemet?

Az ügynököm elmosolyodik, és megveregeti a vállamat.

– Nem te vagy Pán Péter, Rhett. Te nem fogod elveszteni az árnyékodat. A következő két hónapban biztosan nem.

Forog velem a világ. Csak nem gondolja komolyan, hogy...

– Oda megy, ahova te mész...

Kip megereszt egy gonosz vigyort, nem olyat, amivel fogadott a recepción. Nem, ez figyelmeztetés is egyben.

– És Eaton! Ő a lányom. A hercegnőm. Úgyhogy vedd elő a legjobb modorodat, eszedbe ne jusson semmi huncutság, és ne kerülj bajba, oké?

Ez a pikírt *hercegnő* ott fog velem lakni a farmon? Te jó ég, ez minden képzeletet felülmúlóan gáz!

A nyomorult tévéfelvétel óta lejtmenetben van a hétvégém, és amikor kiviharzom a csillivilli irodából, rájövök, hogy a folytatás se lesz jobb: elfelejtettem elindítani a parkolóórát azon a *csodás* parkolóhelyen, amit szereztem.